

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Marina Llansana Rosich

Votar per salvar el català

Amb la nova llei espanyola de l'audiovisual no només està en joc el futur de la llengua catalana, sinó el de tota una indústria que situava Catalunya com un referent per la seva capacitat de crear talent, negoci i llocs de treball. Un referent que s'estava diluint com un terròs de sucre per culpa de la desinversió i la fuga cap a Madrid.

Fer política és aprofitar el poder que et donen les urnes per canviar les coses. I això és el que ha fet ERC aquest divendres: fer servir els vots dels seus 13 diputats a Madrid per fer canviar una llei que deixava l'audiovisual en català en la misèria i fixar un percentatge de producció en les llengües cooficials. És una bona notícia que la llei de l'audiovisual s'aprovi amb els vots d'Esquerra i no del PP. I també és una bona notícia que la decisió d'ERC encara sigui reversible; els pressupostos tot just comencen la tramitació al Congrés i si el compromís del PSOE de protegir el català no avança, encara són a temps de tombar-los. Cosa que haurien de fer si no es compleixen també la resta de compromisos: que s'executi el pressupost de l'any passat, la transferència dels 18 milions d'euros per la gestió de les beques universitàries, la gestió de l'ingrés mínim vital o la inversió per a un corredor humanitari.

Ja sabem que el nostre objectiu polític és la República, però mentrestant no l'aconseguim els nostres representants ens han de servir per protegir i reforçar l'autogovern i els signes d'identitat. No fos cas que, quan aconseguíssim la República, ja se'ns hagués escolat entre els dits allò que ens feia ser nació, com ara la llengua.

EDITORIAL

Menys promeses i més accions pel clima

■ La Conferència de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic Cop26 comença avui a caminar a la ciutat escocesa de Glasgow després que la pandèmia de Covid-19 obligués a ajornar-la l'any passat. Organitzada pel Regne Unit, amb el suport d'Itàlia, la cimera del clima arriba en un moment de tensió creixent i de desconfiança de les ONG i del món científic cap a uns estats incapaces d'assolir els compromisos anteriors dels Acords de París del 2015. La trobada, que s'allargarà fins al 12 de novembre, té com a objectiu principal assegurar el compromís dels països participants a aconseguir les emissions zero per a mitjan segle i mantenir l'escalfament del planeta

en 1,5 graus o, com a màxim, per sota dels 2 graus. Els enunciats, molt ambiciosos, convencen els estats i les grans empreses responsables de les emissions, però el problema arriba quan es vol passar de la paraula a l'acció. La bona voluntat sobre la conservació del planeta s'esvaeix quan es posa en risc la seva economia, encara que siguin conscients que sense un planeta on viure no hi haurà economia a conservar. Especialment dels més pobres.

La conferència recull el testimoni dels Acords de París del 2015, però també les conseqüències de no haver avançat amb la celeritat que demanava el canvi climàtic. Els darrers

episodis de catàstrofes naturals ja no deixen temps a la reflexió calma d'anys anteriors i demanen una actuació potent i global que no es perdi en debats estèrils. La bona notícia, però, és que la cimera arriba en un moment de gran compromís i mobilització de la societat, especialment dels més joves, educats en el respecte al planeta i disposats a empenyer les grans potències per garantir-se un futur. Les decisions que es prenguin a Glasgow seran de vital importància, però no serviran de res si no van acompanyades d'un compromís real que es duran a terme malgrat les dificultats i els obstacles que hagin d'afrontar. El rellotge corre en contra de la Terra.

La foto

Transhumància a Ulldemolins. Els pastors van aprofitar el pont de Tots Sants per exposar als visitants el trasllat de ramats pels camins ramaders ■ ACN

La frase del dia

Isabel Díaz Ayuso

PRESIDENTA DE LA COMUNITAT DE MADRID (PP)

“Topem amb la falta d'inversió del govern de l'Estat a Madrid”

Keep calm

A Espanya, deia Tarradellas, governar és l'art d'evitar la guerra civil. Per això formar governs de coalició és un exercici summament recomanable. En una societat on barallar-se és una mena de pràctica social i on la gent amb més gust pel conflicte escala posicions ràpidament en els engranatges dels partits, és convenient generar situacions que obliguin a una certa entesa. Per fortuna, tenim actualment, a Madrid i a Barcelona, governs de coalició. Hi són si us plau per força, però aquesta és la gràcia: han de trobar maneres de superar la seva rivalitat caïnita. Costa. I costarà. Entendre's no és gaire ben vist. Recordo que,

Miquel Berga

Coalicions

en temps del tripartit, vaig haver d'anar a fer una gestió a una determinada conselleria. Quan vaig demanar al recepcionista per la persona que havia de veure, el bon home es va mostrar dubitatiu. No l'acabava d'ubicar, però em va confirmar que havia de ser a la segona planta. “És la de la direcció general de tal cosa?”, li vaig demanar per assegurar que era la persona que jo buscava. “Sí, sí”, em va respondre, “és la planta d'Esquerra Republicana”. No em vaig poder estar de remarcar que jo anava a fer una gestió a un departament del govern del meu país, no al departament d'un partit. L'home hi va posar cara de perdonar-me la vida. Devia

pensar “aquest infeliç no sap a quin país viu”. El gust per la disputa interna està tan arrelat que també apareix quan el govern és d'un sol color. Per això els presidents procuren voltar-se de ministres ben dotats per contestar sempre amb un “sí, senyor”, però a vegades n'hi ha que gosen pensar pel seu compte i apareixen dissidents. Això és el que li va passar a Margaret Thatcher. Les seves posicions radicals van fer sorgir, aviat, disputes internes en el seu primer govern. La Dama de Ferro ho va resoldre amb el seu peculiar sentit pragmàtic: “No m'importa que els meus ministres tinguin punts de vista diferents, mentre tots facin el que jo dic.”